

E-Book

หัวใจ
ซ่อนรัก

“ที่จู่บ...ก็เพราะชอบ เราปล้ำ...ก็เพราะรัก”

มาชาวิธ

จากใจนักเขียน

สวัสดีค่ะ เชิญพบกับนิยายอารมณ์ดีอย่าง หัวใจซอมนรัก อ่านแล้ว รับรองว่าอมยิ้มคลายเครียดอย่างแน่นอน นับเป็นแนวการเขียนซึ่งฉีกจากแนวเดิมๆ ของจิมเองนะคะ เป็นเรื่องราวของไอ้ดำนักเลงโตประจำหมู่บ้านกับเพื่อนไม่สนิทอย่างยัยอ้อม เมื่อครั้งยัยอ้อมรักคุณถูกชายทิ้งต้องหนีชมชานกลับมาอยู่บ้านเกิดกับผู้เป็นแม่ หญิงสาวได้พบว่าเพื่อนไม่สนิทอย่างไอ้ดำได้มาเปิดอู่ซ่อมรถอยู่ข้างๆ บ้านของเธอ และที่สำคัญไปกว่านั้นไอ้ดำยังอยากจะซ่อมหัวใจที่ยับเยินให้อีกด้วย ยัยอ้อมจะทำยังไงหรือว่าไอ้ดำจะทำได้สำเร็จไหม นั่นแหละคือที่มาของคำว่า

'ที่จูบ...ก็เพราะชอบ เราปล้ำ...ก็เพราะรัก'

ป.ล.ขอขอบคุณที่อ้อยสิดาลัยสำหรับปกนิยายงามๆ ด้วยค่ะ

ด้วยรักและขอขอบคุณจากใจจริง

มาชาวีร์

หัวใจซ่อมรัก

โดย...มาชาวีร์

- พิศุจน์อักษรโดย : แมวเหมียวก้อย
จัดรูปเล่มโดย : มาชาวีร์
ออกแบบปกโดย : สิตาลัย
จัดทำโดย : ประภาทอง สุขแสน
E-mail : jimjim2523@hotmail.com

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2537

หัวใจซ่อนรัก

ตอนที่ 1 จวบ...

ซองเอกสารที่ถืออยู่ในมือกำนันสันต์บอกว่ามันสำคัญมาก และยังกำชับอีกด้วยว่าให้ส่งมอบให้ถึงมือของตัมพัทธ์ด้วยตัวของเธอเอง วรดาหันไปมองไอ้ตัมพัทธ์ที่กำลังก้มๆ เงยๆ อยู่กับรถเก๋งคันโตโดยไม่คิดสนใจมองว่าเธอกำลังเดินเข้ามาในบริเวณอยู่ หันไปด้านซ้ายก็เป็นไอ้ก๊องซึ่งก็เอาแต่หมุนไซควงตรงหน้ากระโปรงรถ มันเหลือบตาขึ้นมามองส่งยิ้มให้เล็กน้อยแล้วลงมือทำงานต่อ

“เฮ้ย! สนใจพี่หน่อยสิวะ”

“ว่าไฟที่อ้อมงานยุ่ง” ไอ้ก๊องตะโกนบอกทั้งที่ยังหน้าเมื่อกี้คือหมวดต่องานที่กำลังทำอยู่

“ด่าอยู่ไหม”

“อยู่ในบ้านที่เข้าไปเลย” ไอ้ตัมพัทธ์หันหน้าไปทางประตูเชื่อมเข้าบ้านของเจ้าของอู่ วรดาตามองตามไปแล้วสุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ ‘เอาวะ เอาไปให้ข้างบนบ้านก็ได้’ หญิงสาวเปิดประตูไม้เข้าไปภายในบ้านซึ่งเชื่อมต่อกับอู่ซ่อม

หัวใจซ่อมรัก

รถ พบห้องรับแขกก่อนเป็นอันดับแรก มีทางเชื่อมไปด้านข้างซึ่งพอจะมองออกว่าเป็นห้องครัว แม้ภายนอกจะรกไปด้วยอุปกรณ์ในการซ่อมรถ แต่ภายในบ้านของเขากลับสะอาดสะอ้านจนน่าชื่นชมในการดูแลเอาใจใส่

"คำอยู่หรือเปล่า?" ลองเรียกชื่อของเขาเบาๆ แต่ก็ไม่มีเสียงตอบรับจากคนที่อยู่ข้างบน วรรณตัดสินใจเดินขึ้นบันไดไปหาเขาข้างบน พอเท้าพ้นบันไดขั้นสุดท้ายก็พบว่ามียี่ห้อนอนอยู่สองห้องแต่คนละฝั่ง หญิงสาวหันไปตะตะเข้ากับประตูห้องหนึ่งซึ่งมันแปะป้ายสลักอักษรไม้เอาไว้ด้วยคำว่า 'ห้ามเข้าก่อนได้รับอนุญาต... ไม่งั้นตาย!'

'เฮอะ! ไม่เชื่อหรือกว่าเข้าแล้วจะตาย' คิดแล้วก็ก้าวเท้าไปตรงบานประตุน่าสงสัยนั้นในทันที

วรรณยืนหน้าเมื่อประตูห้องไม่ได้ล็อก แค่มลักเบาๆ ก็เปิดแง้มออก หญิงสาวลึกลับใจอยู่เพียงชั่วครู่ก่อนจะก้าวเข้าไปภายในห้องของเขา จะเป็นไรไปก็เราเพื่อนกัน

"คำอยู่ไหม?" ลองเรียกชื่อของเขาอีกรอบ ก่อนจะได้ยินเสียงกุกกักเหมือนคนอาบน้ำในชั่วอึดใจต่อมา 'คำอาบน้ำอยู่ต้องรับลงไป' ถึงจะเป็นเพื่อนกันแต่สถานการณ์อย่างนี้ย่อมไม่เหมาะสมอย่างแน่นอน หญิงสาวก้มลงมองของเอกสารในมือ แล้วเดินตรงไปบริเวณเตียงนอนที่อยู่กลางห้อง'เอาวางไว้ตรงนี้น้ำจะตึกว่า'ริบวางของเอกสารเอาไว้ตรงหัวเตียง

“ว้าย!” เสียงกรี๊ดร้องด้วยความตกใจดังขึ้น เมื่อหันหลังมาเจอดั้มพีในสภาพผ้าขนหนูพันกายท่อนเดียว ดั้มพีมองคนในอ้อมกอดที่เกือบล้มเมื่อครู่ดีที่ว่าเอ๋อมี้ออกออกไปกอดเอาไว้หันเจ้าตัวยังคงอ้าปากค้างในอาการตกตะลึงอยู่

“เข้ามาในห้องเราทำไมอิม” เขาถามแบบไม่ใช่ดั้มพีคนเดิมที่เธอรู้จัก เสียงนาบเนียนสายตาก็จ้องจับผิด

“เอ๋อ อิมเจ้าของเอกสารของลุงกำหนดมาให้ดำ เห็นกำหนดบอกว่าสำคัญให้เอาให้ดำกับมือ ห้ามฝากคนอื่น” วรดารีบอธิบายความจริงให้เขา

“ของเอกสาร?” ดั้มพีมองไปที่หัวเตียงก็พบว่าเจ้าของที่เขาไม่ยอมรับมันวางอยู่ตรงนั้น

“ใช่ เอ๋อ ดำปล่อยอิมได้แล้วละ” วรดาหันก่อนแขนของเขาออก แต่ว่าดั้มพีกลับรั้ดแน่นมากขึ้น

“ดำ! อิมบอกให้ปล่อยใจ”

“อิมอ่านป้ายหน้าห้องหรือยังก่อนเข้ามา” เขาก็ลงถามแทบจะขีดใบหูของหญิงสาว ท่าทางคุกคามแบบที่วรดาไม่เคยพบเจอมาก่อน ทำให้หญิงสาวรู้สึกเริ่มอึดอัดใจ

“อิมอ่านแล้วแต่ว่า...ลุงกำหนดบอกว่าสำคัญ อิมก็เลย...”

หัวใจซ่อมรัก

“ถือวิสาสะเปิดประตูเข้ามาโดยที่ยังไม่ได้รับอนุญาตใช้ไหม” เขาหรีตามองคนตรงหน้าโดยที่มือก็ยังไม้ปล่อยออกจากร่างของวราดา

“ถ้าดำไม่พอใจ อิมจะรีบออกไปเดี๋ยวนี” ริมต้นท่อนแขนของเขาออกแต่ว่าดัมพท์กลับรัดแน่นขึ้นมากกว่าเดิม

“ได้ไง ไหนๆ ก็มาถึงห้องนอนของเราทั้งที ผู้หญิงคนไหนเข้ามาไม่เคยออกไปเฉยๆ หรอกนะอิม” ปลายจมูกบิดแผ่วผ่านพวงแก้มเบาๆ วราดาหัวใจแทบหยุดเต้น เมื่อถูกเขาสัมผัสแบบแนบชิด ชนิดที่ว่าเห็นอกเปลือยกล้ามเนื้อมัดๆ อยู่ตรงหน้า

“ดำ...อิมเป็นเพื่อนดำนะ” หัวใจสั่นพ้อๆ กับปากที่กำลังย่ำสถานะให้เขารู้

“อิม...ก็ไม่ว่า” สอดแขนเข้ารวบเเววคนเป็นเพื่อนออกแรงดันเบาๆ เข้าหาอกแกร่ง ก่อนจะแนบริมฝีปากเย็นซัดเข้าหา วราดาหลับตาลงแน่นเมื่อเขาเคลื่อนไหวหน้าเข้าใกล้ ริมฝีปากสั่นระริกด้วยความหวั่นกลัว สัมผัสบางเบาปิดป้ายไปมาก่อนสิ้นหน้าจะแทรกเข้าสู่โพรงปากนุ่ม ดัดรัดเกี่ยวเรียวลิ้นเล็กอย่างดูดดื่ม ฝ่ามือหนาทำท่าจะเลื่อนสูงขึ้นไปกอบกุ่มอกอวบทั้งสองข้าง แต่ดัมพท์ก็ยังคงความคิดนี้เอาไว้เสียก่อน เขาผละออกห่างด้วยความเสียดาย ไม่กล้าทำให้อีกคนเสียใจมากไปกว่านี้

“อิม...” เจ้าของชื่อแทบไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมองเขา ทั้งอาย ทั้งแปลกใหม่ จนหัวใจเต้นผิดจังหวะ หญิงสาวกะพริบดวงตาถี่ๆ เหมือนต้องการปรับ

อารมณ์ของตัวเอง สองฝ่ามือยกขึ้นดันแผงอกเปลือยของเขาออก ก้าวขาสั้นๆ ของตนเองออกจากห้องของเขาไปด้วยอาการเหม่อลอย

“อืม!” คัมพ์เรียกชื่อหญิงสาวเสียงดัง ทว่าคนที่เดินใจลอยออกจากห้องก็ไม่ยอมหันหลังกลับมา

“แปลกแฮะ ไม่ตบ ไม่ด่า งงวู๊ย!” คัมพ์ยกมือเกาหัวแกรกๆ เมื่อปฏิกิริยาตอบรับของบรรดาคนกลายเป็น ตกใจ หน้าซีด ช้าปากเหวอ แล้วเดินจากไปอย่างเสียบๆ

“อะไรของเขาอะ” ยิ่งคิดก็ยิ่งงุนงงรีบหาเสื้อผ้ามาคลุมใส่เพื่อที่จะได้ตามหญิงสาวได้ทัน

บรรดาเดินตัวตรงลงมาจากบันไดบ้าน กระทั่งเปิดประตูออกมาด้านนอกอยู่ช่อมรดก แทบจะก้มหน้าก้มตาไม่มองใคร ทั้งไ้ก้องไ้ด้อมต่างก็หยุดงานที่ทำ หันมามองบรรดาเป็นสายตาเดียวกัน ไม่พูด ไม่ทัก เหมือนตอนมา มันคืออะไร?

“พี่อืม!”

“เฮ้ย! อะไร” บรรดาสะดุ้งตัวโหยงหันไปมองไ้ก้องด้วยท่าที่ตกใจ

“เป็นอะไรทำไมเดินเหม่อแบบนี้”

“นั่นสิ ผิดปกตินะพี่” ไ้ด้อมสมทบตามอีก

หัวใจซอมรัก

“เปล้า! ไม่มีอะไร” เสียงสูงจนน่าสงสัยเป็นเท่าตัว ไข້ก้องกับไข້ดุ่มหันไปมองสบสายตากัน ก่อนจะเลื้อบไปตรงประตูไม้ที่ลูกพี่ของมันทั้งสองเพิ่งจะผลักออกมาเมื่อครู่นี้

“อืม” ดัมพ์เรียกชื่อของวรดาเบาๆ เจ้าตัวก็สะดุ้งเดินหนีไปหน้าตาเฉย

“อ้าว!” แคนเรียกชื่อวรดาก็จำอ้อๆออกจากอู่ซอมรดไปอย่างรวดเร็ว ไข້ก้องได้แต่ส่ายหน้าไปมา วันนี้มันวันอะไรเพื่อนของลูกพี่มันถึงได้ทำตัวผิดปกติอย่างรุนแรง

พี่อืมของไข້ก้องเดินเหมือนวิ่งหนีไปขึ้นมอเตอร์ไซค์กลับบ้าน แต่พอหันมาเจอลูกพี่ดัมพ์ของมัน ทำไมยืนกอดอกอึมหม่นอึมใหญ่ มีหน้าจ้ำยังยกนิ้วโป้งคลึงปากของตัวเองเล่นไปมาอีก มันน่าสงสัย

“พี่ดำ” ไข້ดุ่มลองเรียก

“พี่ดำ!” ไข້ก้องตะโกนเรียกบ้าง

“เข้าได้ยืนแล้ว มีอะไร?” ดัมพ์หยุดเพื่อ หันมาจ้องหน้าลูกน้องทั้งสองแบบเหนียวหน่ายใจ ชัดได้ชัดดีมีความสุขเล็กๆ น้อยๆ ของลูกพี่มันเนี่ย

“ก็ไอ้คันนี้สิพี่ ซ่อมยังไงก็สตาร์ทไม่ติด ผมว่ามันซ่อมไม่ได้นะพี่ดำ” ไข້ก้องชี้นิ้วใส่รถที่แทบจะกลายเป็นเศษเหล็กอยู่ตรงหน้า ดัมพ์เดินไปชะโงกหน้าซ้ายขวา ชยับโน่นนิดชยายนี้น้อย ก่อนจะเปิดประตูเข้าไปบิดกุญแจสตาร์ทรถ เสียงเครื่องยนต์ดังคล้ายคนโกล้ขาดใจตายดังอยู่เป็นระยะ สายตาเลื้อบไปดูตรงหน้าบิดบิดกุญแจหยุดสตาร์ทแล้วลงจากรถมา

“เป็นไงที่ดำ?” คนถูกถามส่ายหน้าอย่างระอาใจ

“กะแล้ว! ผมว่าแล้วมันซ่อมไม่ได้” ไร่ก้องแหบจะกระโดดเตะล้อรถคันตรงหน้าด้วยความโมโห เพราะว่ามันนี่แหละที่ทำให้ตนเองต้องเสียเวลาซ่อมมาตลอดทั้งวัน

“ที่ข้าส่ายหน้าก็แค่อยากจะบอกเองว่า...” เดินเข้ามาใกล้ๆ กับลูกน้องตัวโย่งแล้วกระซิบซำๆ ซัดๆ และดังๆ ว่า “น้ำ-มัน-หมด”

“หา! จริงหรือที่ดำ” ไร่ก้องทำหน้าเหวอประหนึ่งตกใจเสียเต็มประดาชะเง้อหน้ามองไปตรงทวงมาลัยราวกับอยากจะไปดูให้เห็นกับตา

“เออสิ! ทำงานกับข้ามาเป็นปีแล้วยังพลาดอีก ไปเลยนะ! ไปเอาน้ำมันมาเติมแล้วโทรนัดลูกค้าให้มารับรถได้แล้ว เปลืองพื้นที่จอดของอู่ ไป!”

“ครบนๆ ที่ดำไปแล้วๆ” ไร่ก้องรีบกระโดดโหยงหนีไปจากบริเวณนี้ในทันที ส่วนไร่ด้อมก็รีบหันไปสำรวจน้ำมันของรถคันที่ตัวเองซ่อมอยู่

“เอ็งล่ะไร่ด้อม รถสตาร์ทไม่ติดอีกไหม”

“ไม่มี! รถคันนี้ผมซ่อมเกือบเสร็จแล้ว ไม่มีปัญหาครับที่ดำ” ปากพูดมือก็กังๆ แงๆ เครื่องยนต์ต่อไปเหมือนงานมันยุ่งมากจริงๆ

“เออ! อย่าให้มันตีแต่พูดเถอะ” เจ้าของอู่ด้อมพ์เซอร์วิสบันกระปอดกระแปด ก่อนจะเดินกลับเข้าไปภายในบ้านที่ประตูอยู่ติดกับอู่

ด้อมพ์เข้ามาในห้องอีกครั้งเพื่อเปิดดูของเอกสารที่วิศวกรบอกว่าสำคัญหนักหนา เขาเอื้อมมือไปหยิบของสีน้ำตาลขึ้นมาดู แกะเทปที่ปิดแหบจะทุก

หัวใจซ่อมรัก

มุมของช่องออก และเพียงแค่นี้ก็เห็นก๊วยชองยืนทึ่งลงบนเตียงในทันที 'ไม่มีเลขบัญชีก็ยังมีวิธีจนได้นะกำนัน' คัมพ์ก็มลงมองเงินปึกหนึ่งที่เขาไม่คิดจะสนใจ นับด้วยซ้ำว่ามันจำนวนเท่าไร มองด้วยแววตาแห่งความเฉยชา ก่อนจะหยิบมันขึ้นแล้วยัดใส่ลิ้นชักตรงโต๊ะหัวเตียงแบบลวกๆ

ห่างไปอีกเพียงหนึ่งร้อยเมตรมีหญิงสาวคนหนึ่งจอดรถแล้วเดินแกมวิ่งเข้าไปในบ้านของตน วนตาก้มหน้าก้มตาเดินแบบไม่มองหน้าใคร แม้แต่แม่ของตนเองที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ใต้ต้นบ้าน

"อิม! เป็นอะไรไปลูก?" เสียงทักของผู้เป็นแม่ทำให้แก้วที่กำลังจะก้าวขึ้นบันไดบ้านต้องชะงักเอาไว้

"เปล่าค่ะแม่ อิมไม่ได้เป็นอะไร"

"เธอ... แล้วใส่ของที่กำนันสันต์ฝากไปให้ใช้ดำส่งถึงมือมันไหมลูก" นางบังอรทำหน้าที่เหมือนไม่เชื่อ แต่ก็ยังถามเมื่อไปถึงเรื่องที่กำนันสันต์ให้ว่าวนให้ทำตอนที่อยู่กับแม่บ้าน

"เอ่อ... จะแม่ ส่งถึงมือดำแล้ว" กำลังจะก้าวเท้าขึ้นบันไดชั้นต่อไป วนคาก็ได้ยินเสียงของแม่ตะโกนลอยๆ ไล่หลังมา

"ทีหลังไปบ้านใช้ดำใส่หมวกไปด้วยนะลูก! ดูลิ ร้อนจนหน้าแดงเกือบไปหมดแล้ว" หญิงสาวก้าวฉับๆ ขึ้นบันไดไปอย่างรวดเร็ว ตรงดิ่งไปเปิดประตูห้องแล้วรีบปิดลง หัวใจกำลังเต้นในจังหวะที่ผิดแปลกไปจากทุกวัน

บรรดาบรรยายลมหายใจออกมาอย่างสับสนในตัวเอง รสชาติจูบจาก
 คัมภ์ยังคงติดตรึงอยู่บนริมฝีปาก หญิงสาวรีบเดินไปตรงเตียงนอนหย่อน
 สะโพกนั่งลงบนขอบเตียงอย่างคนเหนื่อยแรงแยกปลายนิ้วขึ้นแตะริมฝีปาก
 แล้วหลับตาลง ภาพนั้น! ทำไมมันยังชัดเจนในความทรงจำ เธอพลาดไปแล้ว
 ที่ยอมให้คัมภ์จูบแบบไม่ชัดขึ้น ต่อไปจะมองหน้ากันติดได้ยังไงคนกลุ่มใจได้
 แต่ทั้งตัวลงนอนอย่างหนักใจ 'ด่วนะคำทำไม่ต้องจูบอ้อมด้วย ไร่บ้าเอ๊ย!'

นอนกึ่งไปกึ่งมาแบบคนไม่รู้จะทำอย่างไรดี เมื่อสถานการณ์
 ระหว่างเพื่อนไม่สนิทของเธอกับคัมภ์เริ่มสับสนอลหม่านหัวใจ สักพักใหญ่ๆ
 บรรดาก็เผลอหลับเข้าจนได้ รู้ตัวอีกทีก็มีเสียงตะโกนเรียกจากใต้ถุนบ้านดัง
 ขึ้นมา

"อ้อมเอ๊ย! คำมาหาลูก" เสียงเรียกย่ำสองครั้งคนหลับลืมตาในทันที
 'คำมานา! มาทำไมวะ' บรรดาลูกลี้ลู่กลนแบบที่ไม่เคยเป็นมาก่อน รีบเดินไป
 สองกระจาก 'ส่งให้มันได้อะไร ไร่เว้ย!'

"อ้อมได้ยินไหมลูก" เสียงของแม่ก็ยังตะโกนเรียกไม่ยอมหยุด

"ไปแล้วคำ!" "เอาวะเป็นใจเป็นกัน'คนเพิ่งตื่นนอนสง่างมลวกๆ ลง
 บันไดมา ภาพนี้ทำให้คัมภ์ถึงกับอ้อมอย่างสิ้นเหา ถึงผมจะกระเซอะกระเซิง
 แลดูยุ่งเหยิงเหมือนรังนก แต่ว่า 'โคตรจะน่ารักเลยวะอ้อม!'

หัวใจซอมรัก

“เอ็งเป็นอะไรวะไอ้ดำ มองยัยอิมแล้วอิมแบบนี้มีเชื้อหรือไง!” นางบังอรตีเคียวที่ท่อนแขนแขนซ้ายของดัมพ์ ซึ่งเจ้าตัวก็เอาแต่ยืมรับไม่แก้ตัวใดๆ ออกมา

“ดำมาหาอิมมีอะไร” คนถามวางปลายเท้าลงบนพื้นหันชั้นบันไดบ้านพอดี แต่น้ำของบรรดา กลับหันไปมองทิศด้านข้างแทน

“ฮ่าว! ยัยอิมพูดกับไอ้ดำมันแล้วทำไมเอ็งต้องมองเล่าไ้ด้วยล่ะ” ผู้เป็นแม่มองแบบไม่เข้าใจ

“แม่... อิมไม่ได้มองเล่าไ้สักหน่อย” เจ้าของเสียงอ้อมแอ้มตอบแกมอาย

“เออ นั่นเอ็งก็หันหน้ามามองไอ้ดำมันสิ คุยกันไปก่อนนะ แม่จะขึ้นไปทำกับข้าวก่อน ฮ้อ! ไอ้ดำ”

“ครับ... น้าออร์ ดัมพ์ ขานรับด้วยน้ำเสียงโพลางที่สุด เท่าที่ เขาจะเคยพูดกับแม่ของบรรดามาก่อนก็แอบไปจูบลูกสาวเขาเข้าเลยต้องทำตัวน่ารักเข้าไว้

“เออ! เอ็งก็อีกคนพูดหวานจนเข้าเส้นเลย เย็นนี้กินข้าวด้วยกันนะ” คำชวนของนางบังอรสร้างรอยยิ้มบนใบหน้าของดัมพ์

“ไม่พลาดครับน้า” ท่าทางของดัมพ์ดีใจราวกับได้รางวัลก้อนโต แต่ลูกสาวเจ้าของบ้านสิ กำลังทำหน้าที่ยุ่งเพราะไม่รู้จะมองหน้ากันติดยังไง

“อิม”

“หา!” ตกใจเพราะว่าจู่ๆ แม่ของเธอก็หันมามองแบบไม่ทันได้ตั้งตัว

“ทำไมต้องเสียงดังด้วย อยู่ใกล้ๆ กันแค่นี้เอง ตามจริงเถอะวันนี้เอ็งเป็นอะไร ไม่สบายตัวร้อนหรือเปล่า” ตามไปก็อึ้งหลังมือไปบนหน้าผากลูกสาวไปด้วย ต้มพ์ที่ยืนอยู่ตรงนี้ถึงกับลอบอมยิ้ม ‘แค่ถูกम्मูบ...แค่นั้นแหละ น้าอ’

“เปล่าสักหน่อย” คนเป็นลูกสายหน้าซำๆ น้ำเสียงก็อ่อนเบาแบบแปลกๆ

“เปล่าก็ดี แม่ไปทำกับข้าวก่อน” พุดจบนางบังอรก็เดินขึ้นบันไดบ้านไป หารู้ไม่ว่าได้ปล่อยปลาย่างไว้กับแมวเสียแล้ว

“อืม! ไปนั่งที่เก้าอี้กัน” ต้มพ์เอ่ยชวนเดินนำหน้าไปนั่งบนเก้าอี้ใต้ต้นบ้านก่อนบรรดาจำต้องเดินตามติดไปนั่งด้านข้างแบบจงใจเว้นระยะห่างหลายช่วงตัว

“อืม! ไม่ต้องนั่งไกลขนาดนั้นก็ได้...เราไม่รูบหรือก”

“เฮ้ย! เบาๆ สิคำเดียวแม่ก็ได้ยินหรือก” นีวีซึ่ยืนเข้าไปแตะกลางปากของคนพุด หน้าก็ชะงัดมองหว่าแม่ของตนจะอยู่ตรงนี้ไหม ก่อนจะนึ่กโล่งเมื่อไม่เห็นแม่แต่เงา มีเพียงเสียงกุกกักดังอยู่ด้านบนตรงห้องครัว

“ก็เขียบมานั่งใกล้ๆ สิ นั่งไกลแบบนั้นก็ต้องพุดเสียงดังถึงจะได้ยิน”

หัวใจซ่อมรัก

“เออ ก็ได้” วรดากระเถิบเข้าไปนั่งข้างๆ เขา ซีนพูดเสียงดังแบบเมื่อครั้ง
นี้ มีหวังแม่ของเธอได้เอามิดมาเจาะหัวตัมพ์อย่างแน่นอน โทษฐานที่บังอาจ
มาจับลูกสาวหัวแก้วหัวแหวนทองคำคนนี้

“อืมโกรธเราใช่ไหมเรื่องนั้นนะ”

“ก็สมควรโกรธใหม่ละ คำทำแบบนี้กับอืมได้ยังไง เราเป็นเพื่อนกัน
นะ” ระหว่างพูดวรดาแทบจะไม่หันมามองหน้าอีกคนด้วยซ้ำ กลับก้มลงมอง
ต่ำไปที่พื้นดินตรงปลายเท้า

“ที่จูบ...ก็เพราะชอบ” เหมือนเป็นคำพูดต้องห้ามระหว่างเพื่อน คนได้
ยินถึงกับเนื้อตัวร้อนผ่าวคล้ายจะเป็นไข้ ที่นักเลงคนดังของหมู่บ้านกำลังบอก
ว่าชอบเธอ

“อะไรกันแค่บอกว่ายชอบ ทำไมอืมจะต้องอึ้งไปด้วยล่ะ เราชอบอืม
ไม่ได้หรือยัง” ตัมพ์พูดเหมือนคนน้อยใจ

“อย่ามารอบอืมเลย อืมไม่มีอะไรดีหรอก ขนาดแฟนที่คบกันมาเจ็ดปี
ยังแอบไปมีคนอื่นเลย” วรดายกเหตุผลไม่น่าฟังในความรู้สึกของตัมพ์

“ทำไมต้องพูดถึงแฟนเก่า” เขาซึนเสียงใส่แบบไม่พอใจเป็นอย่างมาก
วรดาหันไปมองหน้าเขาแล้วรู้สึกผิดขึ้นมาเล็กน้อย ก็ใครจะไปรู้ล่ะว่าจะ
โกรธ

“ก็แค่พูดให้ฟังเฉยๆ”

“ใครจะว่าจะพูดยังไงก็เรื่องของเขา เราชอบของเรา”

"เออ ด๋า...แต่อิมไม่ได้ชอบด๋าเนี้" คนฟังจืดหัวใจขึ้นมาในทันที ดัมพ์หันไปมองหน้าของคนด้านข้างแล้วส่งสายตาดัดพ้อกลับคืนให้ วรดามือไม้สั่นเมื่อสายตาของเขากำลังบอกว่า 'เสียใจ'

"จั้นเธอ" คนถูกปฏิเสธก้มหน้าเศร้าหัวใจห่อเหี่ยวแพบลงแบบคนหมดแรง ดัมพ์คิดเอาให้อยู่ก่อนหน้าแล้วว่าหากวันใดเขาพูดคำนี้ออกมา วรดาจะต้องปฏิเสธและความสัมพันธ์ก็จะสั้นคลอน เขาจึงเก็บมันเอาไว้มาโดยตลอด แต่ว่า...หลายเดือนที่ผ่านมา เขามีโอกาสได้จืดใกล้มากกว่าทุกครั้ง หากไม่เอี่ยมมันออกมาเลยคงจะเสียใจไปจนตาย

"ด๋า เราเป็นเพื่อนกันนะ อิมไม่ได้คิดแบบนั้นกับด๋า" วรดาพยายามพูดให้เขาเข้าใจ ขนาดรักกันมาเจ็ดปียังเล็กกันเลย แล้วนี่ นับประสาอะไรกับครึ่งปี เธอไม่เชื่อหรอกว่าเขาจะรักจริง

"จะตอกย้ำให้เราเจ็บไปถึงไหนอิม" ดัดพ้อออกมาด้วยน้ำเสียงขมขื่นใจ

"อิมไม่ได้ตอกย้ำ อิมแค่อยากบอกว่าอิมไม่ได้รักด๋า"

"ช่วงอิมสิ เราจะรักอิมและเราก็จะจีบอิมด้วย" ครั้นจะรั้นก็มาแบบไม่สนใจว่าใครจะคิดยังไง โอกาสดีๆ ไม่มีอีกแล้ว ถ้ายอมตามที่วรดาพูดเขาก็จะหมดสิทธิ์อย่างถาวร

"ด๋า! ทำไมถึงได้เอาแต่ใจแบบนี้" วรดาตวาดใส่เขาด้วยความโมโห

เล็กน้อย

หัวใจซ่อมรัก

“ก็เรารักอิมนี่ รักมานานแล้วด้วย ไม่ใช่เพิ่งจะรัก” เจอสวนกลับแบบนี้
บรรดาถึงกับจุกจนพูดไม่ออก “อ้อบ้า มารักตอนไหนวะ ไม่ๆๆ!”

“อิมไม่รู้ด้วยแล้ว เย็นนี้ไม่ต้องอยู่กินข้าวนะ กลับไปเลยไป!” บัดปัญหา
นี้ไม่ออก เลยต้องโวยวายไว้ก่อน

“เรื่องอะไรจะมาไล่เรา เรานอกแล้วใจว่าจะจับอิม ก็อยู่กินข้าวไปจับ
ไปแบบนี้แหละ” คนหน้ามึนทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

“ฮือ! ทำไ้เป็นคนพูดไม่รู้เรื่องแบบนี้หน้า! ตา!”

“อิมก็รับๆ รับรักเราสิ แล้วเราจะพูดให้รู้เรื่องเอง”

“โอ๊ย! ไม่ฟังไม่พูดด้วยแล้ว” คนโกธหลุดจากแก้อี้ เดินไปคว้ากุญแจ
รถมอเตอร์ไซด์แล้วก็ออกไปด้วยความเร็วสูง

“ระวังล้มนะอิม!” แม้จะเศร้าจากการถูกปฏิเสธ แต่เขายังมีอารมณ์
ขำจะแห่ยวดาเล่น ต้มพิรุ่สีกลิ้งอกเหมือนยกภูเขาก้อนใหญ่โยนทิ้งไป สิ่ง
ที่ปกปิดมานานนับสิบกว่าปีถูกเปิดเผยในวันนี้ แม้จะเสียใจแต่ก็รู้สึกดีที่ได้พูด
มันออกมา

“อิมเราจะหักอกเราไซ้ไหม ไม่ยอมหนีรอก”

ตอนที่ 2 เรื่องมันมีอยู่ว่า...

หกเดือนที่แล้ว

“หมายความว่าไงคะรัฐ” วรดาทำสังฆนงงต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้า ทำไมคนรักของเธอที่คบหากันมาถึงเจ็ดปีเต็ม ถึงได้มายืนอยู่ตรงหน้าพร้อมกั๊กหญิงสาวแสนสวยอีกคน

“ขอโทษนะอิม รัฐ...ทำแรงห้อง” สวัญพูดด้วยความรู้สึกผิดต่อคนรัก เขาเป็นข้าราชการตำรวจที่ย้ายที่ทำงานตามคำสั่งอยู่บ่อยครั้ง และที่ผ่านมาก็ไม่เคยพบเจอปัญหาอะไร ความรักของเขากับวรตามันคงไม่เคยเปลี่ยน แต่ใครจะคิดล่ะว่าความรักยาวนานถึงเจ็ดปี กลับพ่ายแพ้ให้แก่ผู้หญิงที่เพิ่งเจอหน้ากันแค่เดือนเดียว เขากลับติดอกติดใจในรสสวาทจนพลั้งเผลอทำหญิง

หัวใจซ่อมรัก

สาวท้องเข้าจนได้ หากถามว่ารักไหม? เขาไม่ได้รักผู้หญิงที่กำลังยื่นกอดแขนตนเองอยู่ในตอนนี้ หัวใจเขายังคงมีวราดาครอบครองอยู่เสมอ แต่ว่า ด้วยศักดิ์ศรีของลูกผู้ชายและความรับผิดชอบที่มี เขาจำต้องเลิกกับวราดา

“ท้อง...” เหมือนถูกฟ้าผ่ากลางวันแสดๆ โลกทั้งใบหมุนคว้างไปรอบตัว เธอไม่ยอมหยุด เขาทิ้งสองข้างค้อยๆ ทูตลงไปคุกเข่าบนพื้นห้อง ไม่จริง...นี่มันไม่ใช่เรื่องจริง

“ขอโทษนะอิม รัญขอโทษจริงๆ” เห็นสภาพของคนรักแล้ว น้ำตานายตำรวจอย่างสรัญก็รินรินคลอเบา แต่คนที่กอดแขนเขาอยู่ก็ไม่ผิด หากจะผิดก็คงตัวเขาเอง...ที่มีมากจนเกินไป

วราดาหน้าตาใหลองหน้าแบบเจ็บๆ ไม่เอะอะวอยวายหรือตำหนิคนทั้งคู่ ความเจ็บนี้มันแน่นจนจุกไปทั้งหัวใจ ไหนว่าจะเก็บเงินด้วยกันเพื่อหาค่าสินสอด ไหนว่าจะรักเธอแค่คนเดียว แล้วนี่อะไร...

“รัญจะไปเถอะค่ะ สงสารคุณวราดาเธอ” มือที่สามเองถึงกับทนเห็นน้ำตาของลูกผู้หญิงด้วยกันไม่ได้ แต่ว่าลูกในท้องของเธอก็ต้องมีพ่อเช่นเดียวกัน

“อิม รัญไปก่อนนะ” สรัญบอกคนรักด้วยน้ำเสียงแหบเครือ เขาเห็นเพียงร่างที่ไร้วิญญาณของคนที่กำลังพุงตัวเองขึ้นนั่งบนโซฟา วราดายกสองมือขึ้นปิดหน้าแล้วสะอื้นให้ออกมาจนสุดน้ำเสียง ภาพบาดตาปวดใจแบบนี้

เขาไม่ยอมเห็นมันอีกต่อไป สรวุญดึงมือของหญิงสาวที่ยืนอยู่ด้านข้างเดินออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว

หญิงสาวที่ถูกทิ้งให้อยู่เพียงลำพังต้องจมอยู่กับหยาดน้ำตาแห่งความเสียใจเป็นเวลาหนึ่งเดือนเต็ม จนเมื่อวันหนึ่งโทรศัพท์จากคนที่รักเธอมากที่สุดในชีวิตได้ดังขึ้น ผู้เป็นลูกสาวเล่าทุกเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ผู้เป็นแม่ฟัง ระบายความเสียใจทั้งหมดที่ปรังที่ตนได้รับมา นางบังอรทั้งรับฟังทั้งปลอบโยนด้วยความรู้สึกสงสารดวงใจดวงน้อยของตนเอง

"อืม...ใครไม่รักอิมก็ช่างหัวมัน แต่แม่รักอิมนะลูก กลับมาอยู่กับแม่นะ" คนเป็นลูกถึงกับปล่อยโฮเสียงดังให้แม่ฟัง ความรักเจ็ดปีมีหรือจะสู้สามสิบปีแบบแม่ได้ วันนั้นเป็นวันเดียวในชีวิตที่วราดาคุยโทรศัพท์กับแม่านที่สุด คุยนานถึงสามชั่วโมงเต็ม ทั้งที่ปกติโทรหาผู้เป็นแม่แค่สัปดาห์ละสองครั้ง ครั้งละไม่เกินสิบนาที แต่ครั้งนั้นกลับเป็นการคุยที่ไม่น่าจดจำเท่าไรนัก เพราะส่วนมากในบทสนทนามักจะมีแต่เสียงสะอื้นไห้ของคนเป็นลูก

วันรุ่งขึ้นวราดาทำสิ่งของที่เป็นความทรงจำระหว่างเธอกับสรวุญเผาทิ้งจนหมดทุกชิ้น คืนห้องพักให้เจ้าของโดยไม่คิดเสียค่ามัดจำ เพราะไม่ได้แจ้งออกล่วงหน้าหนึ่งเดือนตามกำหนด หญิงสาวหอบกระเป๋าใบใหญ่มุ่งหน้าไปยังสถานีขนส่งผู้โดยสาร กลับไปหาคนที่รักเธอมากที่สุดในชีวิตที่เหลืออยู่เพียงคนเดียว หลังจากพ่อของเธอได้เสียชีวิตลงด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์เมื่อสิบปีก่อน แม่จึงเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของเธอนับจากนั้น

หัวใจซอมรัก

'แม่...อิมไม่ได้ทำงานแล้ว แม่จะเลี้ยงอิมไหวไหม?' ก่อนออกจากห้องวรดาลองโทรศัพท์ไปตามคำถามนี้กับผู้เป็นแม่ ก่อนจะถูกตวาดกลับมาว่า

'ลูกคนเดียวทำไมแม่จะเลี้ยงไม่ได้!' หญิงสาวถึงกับหัวเราะทั้งน้ำตา

'อิมจะกลับไปเกาะแมกินนะ'

'เออ มาเถอะ เดี่ยวแม่จะเก็บผักหิมร้วแถวนี่มัดให้กินเอง' นางบังอรเป็นคนอารมณ์ดี และยังดีขึ้นกว่าเดิมเมื่อลูกสาวคนเดียวกำลังจะเดินทางกลับมาสู่อ้อมกอดของตน

'รออิมนะ กำลังจะไปขึ้นรถแล้ว'

'เออๆ แม่ให้คนเอารถมอเตอร์ไซด์ไปฝากไว้ที่ร้านลุงไสว อิมขี่กลับบ้านมวได้เลอะนะลูก' เป็นแบบนี้ทุกครั้งทีวรดากลับไปเยี่ยมบ้าน นางบังอรมักจะงานให้เด็กวัยรุ่นละแวกบ้านใกล้เคียง เอารถมอเตอร์ไซด์ไปจอดไว้ที่ร้านขายของชำชื่อดังประจำอำเภอ

'จำแม่ แค่นี้จะออกไปแล้ว'

'จำ เดินทางดีๆ พระคุ้มครองนะลูก'

ได้รับพรจากแม่แล้ววรดาที่รู้สึกหัวใจพลันอบอุ่นขึ้นมาในทันทีจะทิ้งอดีตที่ไม่น่าจดจำเอาไว้ที่นี่และจะกลับไปอยู่กับแม่กับคนที่รักเธอมากที่สุดในชีวิตคนนั้น หญิงสาวรูปร่างสมส่วนดวงหน้ารูปไข่ ผู้มีเอกลักษณ์เป็นลักยิ้มมุม

สวยทั้งสองข้าง วรดาถือว่าสวยพอสมควรแต่ไม่ถึงกับสวยมาก วันนี้เธอ
 อยากรจะกลับไปสู่วัยเด็กจึงได้มัดผมแกละทั้งสองข้าง สะพายเป้ข้างหลังหนึ่ง
 อัน มือก็หิ้วกระเป๋าเดินทางใบใหญ่อีกอัน พร้อมทั้งจะมุ่งหน้าสู่บ้านเกิดเมือง
 นอน

รถโดยสารแล่นเข้าสู่อำเภอซึ่งอยู่ในภาคกลางตอนบน วรดาต้อง
 สำรองข้างทางที่รถแล่นผ่านด้วยความตื่นเต้น ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปตาม
 กาลเวลา ความเจริญเข้ามาใหม่ทุกครั้งที่เรากลับบ้าน สักสิบนาทีรถก็เลี้ยว
 เข้าสู่สถานีขนส่งผู้โดยสารประจำตัวอำเภอ หญิงสาวรีบลงจากที่นั่งพร้อมกับ
 สัมภาระสองชิ้น

สิ่งแรกที่ต้องทำคือนั่งมอเตอร์ไซด์รับจ้างไปยังร้านลุงไสวซึ่งอยู่ถัดไป
 อีกซอย วรดายกเป้ขึ้นสะพายหลังแล้วหิ้วกระเป๋าตรงไปยังวินมอเตอร์ไซด์ ไม่
 เกินห้านาทีเธอก็ถึงเป้าหมายพร้อมกับจ่ายเงินเรียบร้อยแล้ว

“อ้าวหนูอู๋มมาถึงแล้วเหรอลูก” ชายวัยห้าสิบห้าปีหิ้วถุงลาวที่เดิน
 ตรงเข้ามาในร้านของตนอย่างคุ้นเคย

“สวัสดิ์คะลุง” วรดายกมือไหว้อย่างอ่อนน้อม

“หวัดดีจ้ะ ลูก มากินน้ำกินทำกันก่อน” ลุงไสวรับไหว้พร้อมกับก้มมือ
 เรียกเด็กในร้านให้ไปหาน้ำมาต้อนรับแขก เด็กสาววัยรุ่นก็วิ่งหายเข้าไปใน
 หลังร้านก่อนจะออกมาพร้อมกับน้ำเย็นหนึ่งขัน

“เฮ้ กินน้ำเย็นๆ ก่อนมาร้อนๆ แบบนี้คงเหนื่อยแย่”

หัวใจซอมรัก

“ขอบคุณค่ะลุง” วรดาเกรงจะเสียน้ำใจผู้ใหญ่ ถึงไม่หิวเธอก็ต้องกิน
น้ำในขันที่เขาตักมาให้ตามมารยาท

“ได้ข่าวว่าหนูอิมจะกลับมาอยู่กับแม่หรือเลยหรือลูก”

“ใช่ค่ะ อิมก็จะกลับมาอยู่กับแม่แบบถาวรเลย เบื่อกรุงเทพฯ แล้วค่ะ
ลุง” จำต้องโกหกเพราะว่าไม่อยากจะอธิบายอะไรมากไปกว่านี้ มองเห็นลุงใส
ล้วงกระเป๋าเสื้อเพื่อหยิบลูกกุญแจรถมอเตอริไซด์

“ซึ่กลับบ้านดี๊ หนูอิม” จากนั้นลูกกุญแจก็ถูกยื่นมาตรงหน้าของวร
ดา

“ขอบคุณมากค่ะลุง หนูไปก่อนนะค่ะ” หญิงสาวยกมือไหว้ก่อนยื่นมือ
ไปรับแล้วตรงไปหารถมอเตอริไซด์ของตนที่จอดอยู่ได้ร่มไม้หน้าร้าน ยื่นฝ่ามือ
ออกไปลูบคำมั่นเบาๆ ด้วยความคิดถึง ผ่านมาเป็นสิบปีแล้วแม่อิมก็ยังเก็บคัน
นี้ไว้ไม่เคยทิ้ง มีหน้าซึ้งยังซอมแซมให้เหมือนเดิมทุกอย่าง เปลี่ยนอะไหล่เท่าที่
จะทำได้ เพื่ออะไร? ทั้งที่แม่ซึ่มันไม่เป็น...ก็เพื่อลูกสาวคนนี้อยู่ใจละ

หมู่บ้านของวรดาอยู่ห่างจากตัวอำเภอฮิซิบห้ากิโลเมตร ซึ่งมีแม่น้ำ
สายหนึ่งคั่นกลางอยู่กับอีกจังหวัดใกล้เคียง เป็นหมู่บ้านขนาดสองร้อยหลังคา
เรือน มีกำนันเป็นคนดูแลหมู่บ้านทั้งหมดรวมทั้งตำบลด้วย ออกจากตัวอำเภอ
มาได้สักหนึ่งกิโลเมตร ก็เริ่มจะเห็นหมู่บ้านอยู่ประปรายมีทุ่งนาล้อมรอบด้าน
ถึงแดดจะร้อนแต่ว่าลมที่พัดผ่านก็ทำให้รู้สึกสดชื่นได้ หมู่บ้านนี้มีเพื่อนสมัย
เรียนมัธยมปลายอยู่หลายคน แต่เธอเป็นคนค่อนข้างไม่ลงสิงกับคนอื่นมาก

นัก จึงไม่ค่อยได้สนิทกับเพื่อนหลายคน ผ่านมาอีกหมู่บ้านก็มีเพื่อนในห้องเรียนเดียวกันแต่เขาก็มีกลุ่มของเขา ส่วนเพื่อนสนิทของเธอเองก็เป็นลูกสาวคุณครูใหญ่ของโรงเรียนประถมที่ตั้งอยู่หมู่บ้านถัดไปข้างหน้า ความทรงจำในวันวานไหลย้อนมาให้ต้องอมยิ้ม ช่วงเวลานั้นบรรดารู้สึกว่ามันพิเศษเป็นอย่างมาก ระหว่างทางจึงขี่รถไปยิ้มไปเสียดายความทุกข์ในใจได้ชั่วขณะหนึ่ง

ผ่านป่าช้าข้างหน้าไปอีกสามกิโลเมตรก็จะถึงหมู่บ้านของเธอแล้วหญิงสาวบีบแตรสามครั้งเพื่อขอผ่านทางกับคนตาย มันเป็นความเชื่อของทุกคนที่ปฏิบัติกันมารุ่นต่อรุ่น เสียงเครื่องยนต์ดังครืดคราดแบบแปลกๆ แต่คนที่กักลั้นใจบิดต่อไปด้วยไม่ว่าจะยอมเสี่ยงให้ตีเหมือนเดิมได้อย่างไร ทว่าเสียงของมันก็เริ่มจะเหมือนคนป่วยอาการร่อแร่ ครืดๆ...ครืดๆ...ครืด!.....กระตุกครั้งสุดท้ายก่อนจะสิ้นลมหายใจลง

"ไม่นะ!" อะไรกันเนี่ยบรรดาหันไปมองรอบๆ ก็พบเพียงทุ่งนากับถนนลาดยางโล่งเปล่า ชนบทแบบนี้หลายๆ ถึงจะมีรถผ่านมาสักคัน หญิงสาวผู้ไม่รู้เรื่องเครื่องยนต์ได้แต่ทำหน้าแข็งเป็นที่สุด บรรดาจอดรถทิ้งเอาไว้แล้วหยิบผ้าพันคอสีเทาออกมาพันศีรษะกันแดดเอาไว้

นั่งกร่อยหลบแดดอยู่สักพักใหญ่ๆ ก็ได้ยินเสียงรถแล่นมาในระยะใกล้ บรรดารีบลุกขึ้นยืนด้วยความดีใจ เห็นรถกระบะคันเก่าครีสีแดงแล่นมาด้วยความเร็วสูง

"หยุดก่อนๆ" รีบพุ่งตัวออกไปโบกตักหน้าเอาไว้

หัวใจซ่อมรัก

“เฮ้ย!” คนขับแท็กซี่เบรกแทบไม่ทัน รุ่งๆ ก็กระโดดมาขวางหน้ารถเขาได้
ยังงี้ ต้มพิริบเปิดประตูออกไปตั้งใจจะด่าให้เสียคนไปเลย

“ป้า! ทำจี้ได้ไง เกิดผมเบรกไม่ทันนี่คงได้ห้ามส่งป้าช้ากันแล้ว” พ่อ
หนุ่มมาดนักเลงรวบรวมผมหยักศกยาวระดับต้นคอ ใส่เสื้อสีขาวขีดคอเบื้อยยุย
จากการถูกชกมาอย่างยาวนาน ที่อกลงก็สวมกางเกงยีนเดฟรัดตัวยีนเท้า
สะเอวมองผ่านแว่นตาสีดำ ปากก็ดื้อว่าป้าคนหนึ่งที่ยืนโงกผ้าจนแทบมิดหัว

“ป้า!” ตั้งสติได้วรดาก็จี้นิ้วใส่ตัวเองแบบงงๆ เธอไปเป็นป้าตั้งแต่
เมื่อไหร่กัน แต่พอคลำไปเจอผ้าพันคอผืนสีเทาที่พันจนรอบหน้าเพื่อกันแดดก็
เข้าใจ หญิงสาวค่อยๆ ดึงผ้าพันคอออกจนเผยให้เห็นใบหน้าอันสวยงามอยู่
ข้างใน

“ฉันไม่ใช่ป้าอะ! รดฉันเสียแค่อยากขอความช่วยเหลือหน่อย” วรดา
พูดไปก็เก็บผ้าพันคอยัดใส่กระเป๋าของตัวเองไปด้วย หันกลับมาอีกครั้งก็พบ
เขายืนนิ่งแทบไม่ขยับเขยื้อน

“นี่นาย!”

“หา!”

“เป็นอะไร ฉันบอกว่ารดฉันเสีย นายช่วยไปส่งฉันที่หมู่บ้านข้างหน้าได้
ไหม เดี่ยวให้ค่าจ้าง”

“รดเสียหรือ?” ต้มพิริบหายตะลึงแล้วก็ค่อยปรับน้ำเสียงให้เป็นปกติไว้
ซึ่งท่าทางกระด้างกระเดื่องเมื่อครู่นี้